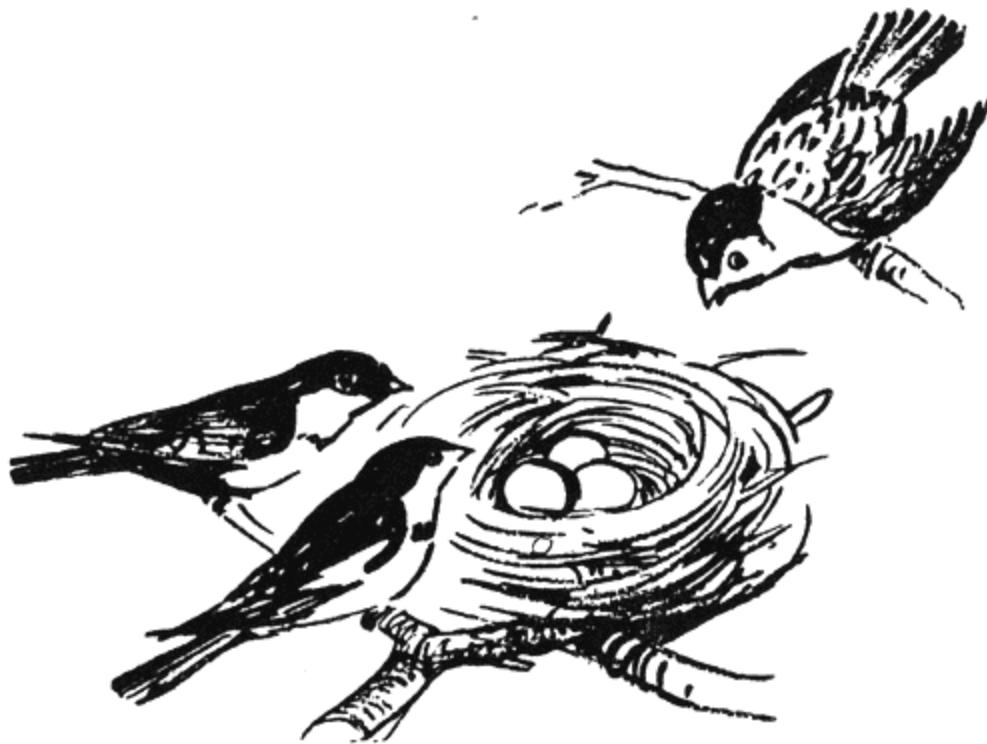

ЕМИЛИЯН СТАНЕВ
БОДЛИВИЯТ ТРЪН

chitanka.info

Две синегушки свиха гнездо в гъстите клони на нисък трън край една ръжена нива. Цяла седмица носиха в човките си влакънца ланшна трева, перца и вълна, която бяха намерили по бодливата ограда на една градина. И гнездото стана хубаво, меко, здраво прикрепено в бодливите клони на тръна и добре закрито от погледите на грабливите птици.

Един ден, тъкмо синегушката снасяше своите малки яйца, покрити със синкави точки и петънца, наблизо мина врабец. Кацна на тръна, изпъчи гърди, вирна късата си опашка и видя гнездото, в което лежеше синегушката.

— Брей, че хубаво място сте намерили да мътите! — присмя се той. — Само прости, необразовани птици могат да вият гнездо в такъв просташки трън.

— А според тебе къде трябваше да го направим? — попита мъжката синегушка, която беше кацнала до врабеца.

— Според мене — важно рече врабецът — трябваше да го направите на някое високо дърво. Или в капчука на някоя стряха. Да не го вали дъжд и да не го стига котката. Тая година аз съм добре.

Настаних се с моята врабка в една водосточна тръба. Хем хубаво, хем удобно.

— Ние така си знаем — каза скромно синегушката.

Врабецът отлетя към селото, като цвърчеше и се присмиваше на простите синегушки.

След два-три дена женската снесе пет яйца и легна да мъти.

Над полето се зеленееха подраслите ниви, цъфтяха овощките, а трънът се покри с бял като сняг цвят, който миришеше на хубаво. Мъжката синегушка запя нежната си песничка. Пееше по цял ден — цвиии! цвиии! — чак до късна вечер.

В дивата круша, близо до тръна, две свраки бяха си направили гнездо. Голямо, грозно, свито от съчки, като рошаво кълбо. Сврачокът хрипливо цвъркаше наоколо и гледаше да задигне нещо, да го занесе на свраката, която също мътеше.

Изплашиха се двете птички от своите съседи. Знаеха ги, че са яйцепийци — ще открият гнездото и ще изпият яйцата им.

Започнаха да се крият. Мъжкият престана да пее. Все сврачето гнездо гледа. Оттам сврачокът по цял ден се хвалеше с хубостта на своята сврака.

И ето че един ден сврачокът кацна под тръна. Заподскача на дългите си крака и — свра! свра! — зацвърка и вирна черната си опашка.

Синегушките се спотаиха. Сърцата им щяха да изхвъркнат. За щастие наблизко прехвъркна майски бръмбар. Сврачокът го видя и литна да го лови. Не успя да забележи гнездото.

Излюпиха се най-сетне синегушчетата. Малки, слепи, голишарчета. Щом се излюпиха, и отвориха жълтите си човчици. Все гладни, все цвъркат — пи-и! пи-и! — от сутрин до вечер.

Летят родителите им нагоре-надолу да ловят мушици, буболечки, всякакви личинки. Слагат неуморно в лакомите им уста. А щом се здрачи, майка им ляга връз тях, разперва крилца. Пази ги от росата и от нощния студ.

През това време нивата наоколо избуя, закри тръна, класовете на ръжта клюмнаха край гнездото, а синорът почервеня от дивия мак.

— Тая година няма да става нужда да носиш нови яйца — думаше другарят на синегушката. — То се вижда, че ще отгледаме благополучно нашите рожби.

— Дано. От свраките вече не се боя, но вчера видях в нивата невестулка — каза женската.

— Не думай! — изплаши се другарят ѝ и кацна на върха на тръна, да вижда надалеч.

Една сутрин невестулката дойде.

Тънка, дълга, със зли очички, с бяла шийка. Спря се под тръна и клекна на задните си крака. Ослуша се, чу писъка на птиченцата в гнездото и се облиза.

Уплашено запищяха двете синегушки над гнездото. Настръхнаха от страх, но бяха готови да умрат, за да запазят рожбите си. А отдолу зверчето започна да се изкачва по тръна...

Клати се стъблото насам-натам, шуми между класовете на ръжта. Но бодлите са гъсти и остри като игли. Напразно невестулката се мъчи да се провре между тях. Убоде се по муцуната и от гняв ухапа тръна. Друг бодил едва не ѝ извади окото. Тогава тя побесня от ярост. Скочи на земята, после пак на тръна — съска, гриза стъблото му и най-сетне се запиля из нивите.

Синегушките си отдъхнаха. Трънът беше ги спасил.

Ала след невестулката един ден дойде ястребът. Кацна грабителят над гнездото и протегна крака си да пипне някое от пилетата. Но бодлите му пречеха и пак спасиха малките. Ястребът се убоде и отлетя из полето.

И тъй всеки ден все в страх, все в грижи живееха синегушките, докато рожбите им отраснаха. На малките покараха пера и ето ти нова беда: не стоят вече мирно, ами се изправят на слабите си крачета. Веднъж най-хубавото и най-едрото падна на земята. Невестулката дойде и го изяде.

Тъй вървя, докато малките отраснаха и хвъркнаха от гнездото.

И ето синегушките пак срещнаха врабеца — разтревожен, тъжен, отпуснал крила, навел глава.

— Какво ти е, Врабчо? — попитаха го те.

— По-добре не питайте. Отидоха ми врабченцата!

— Че как?

— Дойде дъжд и ги отнесе от водосточната тръба. Паднаха на улицата и се издавиха. А които останаха живи, взеха ги селските деца. Сега трябва да правя ново гнездо. Врабката ми се готви да носи нови яйца. Беда!

— Вземи нашето гнездо — предложиха му синегушките. — Ние излюпихме и отгледахме децата си. Вземи го, трънът и теб ще запази.

— Тясно е то за мен... не съм свикнал аз в трън да живея. Не обичам полето, трябва улица да има...

Отиде си врабецът. А синегушките не забравиха своето гнездо. Щом се мръкнеше, отиваха да спят в тръна, който ги закриляше.

Тъй живяха до есента, когато отлетяха в топлите страни.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.